

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2563/2024
02.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Марковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, чији је заступник Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1546/2024 од 29.05.2024. године, у седници већа одржаној 02.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1546/2024 од 29.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1546/2024 од 29.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1471/2023 од 11.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: за претрпљене физичке болове 180.000,00 динара и за претрпљени страх 200.000,00 динара са законском затезном каматом од 11.03.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца у делу који се односи на накнаду нематеријалне штете на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности у износу од 200.000,00 динара и на име наружености у износу од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, повучена. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1546/2024 од 29.05.2024. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 1471/2023 од 11.03.2024. године у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Према оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете због повреде на раду – редовног часа физичког организованом од стране тужене у склопу планираних активности. Нижестепени судови су применом одредби члана 164. Закона о раду, 173., 174. и 177. став 2 Закона о облигационим односима одбили тужбени захтев, код утврђења да је остварен основ за ослобођење тужене од објективне одговорности из члана 177. Закона о облигационим односима јер је штета настала искључиво радњом тужиоца као оштећеног а што тужена није могла предвидети и чије последице није могла избећи или открити. Указивање ревидента на другачије одлуке судова о истом правном питању није од утицаја јер одлука о споровима са тужбеним захтевом као у овој парници зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена осим уколико се тужбени захтев односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијеног дела, у смислу одредбе члана 403 став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 06.03.2023. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 380.000,00 динар.

Имајући у виду да ово није парница из радног спора у смислу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, код којих је ревизија увек дозвољена, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање и престанак радног односа, а да побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић